

(σελ.76)

[...] Έξω, δεν έπαιρνα πια το σκοτεινό πεζοδρόμιο, αλλά αυτό του Moulin-Rouge. Τα φώτα μου φαίνονταν ακόμα πιο έντονα κι απ' αυτά των ταινιών του Mexico. Με συνέπαιρνε μια μέθη τόσο ανάλαφρη...Την ίδια είχα νιώσει και το βράδυ που ήπια ένα ποτήρι σαμπάνια στο Sans-Souci. Είχα τη ζωή μπροστά μου. Για ποιό λόγο πήγαινα καμπουριασμένη, τοίχο τοίχο; Τι φοβόμουν; Θα έκανα γνωριμίες. Αρκούσε να μπω σε οποιοδήποτε καφέ [...]